

man samtykker, ikke blot, naar man gør Indvendinger, saaledes har det jo ogsaa hidtil været Retsbrug baade i den borgerlige Retspleje og i Strafferetsplejen, at naar der til en Ret bliver fremsat en Begæring, afsiger Retten en Kendelse, og denne Kendelse gaar enten ud paa, at Begæringen bliver tagen til Følge, eller at Begæringen bliver nægtet, og Retten nøjes ikke med kun at afsige Kendelse, naar den nægter at efterkomme Begæringen. Og saa kunde man ogsaa sige: Ja, Retten behøver ikke at give et udtrykkeligt Svar, intet Svar er Svar, kan man sige; man kunde sige, at naar Retten begynder at foretage de Handlinger, der blive forlangte af den, saa er det Svar paa Begæringen. Men der vil jeg blot gøre opmærksom paa, at der gælder meget forskellige Regler for „Efterforskningen“ og for „Forundersøgelsen“, og at det er af Hensyn til disse forskellige Regler for Efterforskningen og Forundersøgelsen, at det efter min Mening er nødvendigt, kan jeg godt sige, eller i hvert Tilfælde hensigtsmæssigt, at man har et bestemt Punkt at pege paa, hvor man kan sige: Der er Efterforskningen holdt op, og der er Forundersøgelsen begyndt. Jeg skal henvise til, at efter § 873 paahviler det Politimesteren og Overanklageren at fremkomme med Begæringer til Undersøgelsesdommeren, efterhaanden som Forundersøgelsen skrider frem. Det er altsaa der forudsat, at Forundersøgelsen er paabegyndt, og at den er ved at skride frem, men naar ikke Retten har udtalt sig, saa ved jo Politimesteren og Overanklageren ikke noget om det. I Slutningen af § 873 hedder det, at „Politimesteren skal uden Ophold give Dommeren Meddelelse om de Undersøgelseshandlinger, som han, efter at Forundersøgelse ved Retten er begyndt, foretager paa egen Haand“. „Efter at Forundersøgelse ved Retten er begyndt“, forudsætter altsaa ligeledes, at Dommeren skal vide, at Forundersøgelsen er begyndt, og naar Retten ikke har afsagt en Kendelse, vil han have ondt ved at vide det. Det samme findes i § 874, som lyder paa, at „Politiet er pligtigt at efterkomme de Paalæg, Dommeren giver i Forundersøgelsens Interesse“. Der maa han jo ogsaa vide Besked med, at en Forundersøgelse er begyndt. Fremdeles bestemmes det i § 875, at „det er Paatalemyndighedens Pligt i størst mulig Omfang at være til Stede i Retsmøderne under Forundersøgelsen“. Ogsaa der bør jo og maa jo Paatalemyndigheden vide, at en Forunder-

søgelse er begyndt. Men, som jeg sagde før, Hovedsagen er denne, at der er stor Forskel paa Efterforskningen og Forundersøgelsen. Reglen er jo den, at det er Politimesteren eller Overanklageren, som bærer Ansvaret for Efterforskningen; han har det fulde Ansvar for, at den bliver foretaget paa rette Maade og i det rigtige Omfang. Men saa snart Efterforskningen er forbi, og vi komme til Forundersøgelsen, saa er det Dommeren, der har Ansvaret, saa er Ansvaret gaaet over til Dommeren, og af den Grund mener jeg, det er godt, at der er et bestemt Punkt, saaledes, at man kan sige: Der holder Politimesterens Ansvar op, og der begynder Dommerens. Og saa er der ogsaa med Hensyn til Publikum, Offentligheden, en stor Forskel, nemlig den, at under Efterforskningen ere Retsmøderne ikke offentlige, men: under Forundersøgelsen skulle Retsmøderne være offentlige, medmindre Retten i Henhold til de Bestemmelser, som findes i Loven, udtrykkelig bestemmer, at de skulle holdes for lukkede Døre. Altsaa det store Publikum, og deriblandt ogsaa den sigtede, kan jeg sige, har et bestemt Krav paa at vide, at nu er Efterforskningen forbi og Forundersøgelsen begyndt, og dette Krav, mener jeg, kan kun tilfredsstilles ved, at det ved en af Retten afsagt Kendelse er afgjort, hvornaar den ene Del af Undersøgelsen er endt, og hvornaar den anden Del af Undersøgelsen er begyndt. Det er disse Ændringsforslag, jeg har stillet til det foreliggende Afsnit, og som jeg altsaa nu har tilladt mig at motivere.

Ordføreren (Svend Høgsbro): Der er et enkelt Ændringsforslag, jeg forbigik før, nemlig Ændringsforslaget under Nr. 114. Grunden dertil var nærmest den, at det slutter sig saa nær til Ændringsforslaget under Nr. 113, med Hensyn til hvilket Afstemningen jo er bleven udsat, at jeg egentlig ikke havde tænkt, at det var nødvendigt at omtale dette Forslag nu, idet jeg gaar ud fra, at det da vil være rigtigt at udsætte ogsaa Afstemningen over dette Forslag. Imidlertid maa jeg jo ved nærmere Eftertanke erkende, at fordi Afstemningen udsættes, kan der dog maaske alligevel være Anledning til at drøfte Forslaget. Jeg skal da blot sige, at fra Udvalgets Standpunkt er dette Forslag tænkt som en ganske naturlig Løsning af de Spørgsmaal, der ville opstaa, naar der bliver Tale om, hvorvidt der skal tilkaldes Nævninger eller ikke, og af den formelle